

Naukowcy w Drawieńskim Parku Narodowym

Bez nich trudno byłoby zrozumieć Świat i zasady jego działania. Wiele tajemnic przyrody odkrywają przed nami naukowcy, którzy bardzo chętnie odwiedzają Drawieński Park Narodowy. Zaczynają lub kontynuują swoje prace. Regularnie odwiedzają nas specjaliści z Instytutu Badawczego Leśnictwa, z Zakładu Zarządzania Zasobami Leśnymi. Co 5 lat wracają do DPN aby sprawdzić „Dynamikę wzrostu i przyrostu drzewostanów na stałych powierzchniach doświadczalnych założonych przez Schwappacha i Wiedemanna”.

Kim byli: Schwappach i Wiedemann oraz co oznacza termin: „stała powierzchnia doświadczalna”?

W 1868 roku, w Niemczech zrodziła się idea utworzenia leśnych zakładów doświadczalnych. Chodziło o obserwację wzrostu ważnych gospodarczo gatunków drzew. W jakich warunkach rosną szybciej, a w jakich wolniej i jakie są ich roczne przyrosty, czyli słoje. Jeśli zetniemy drzewo i policzymy słoje, wtedy dowiemy się ile miało ono lat. Ale tutaj ważna jest jeszcze inna informacja - ile milimetrów mają te przyrosty? Im ciaśniej ułożone słoje, tym drewno jest bardziej cenne. Jeśli drzewo zbyt szybko rośnie, to przestrzeń między słojami jest szersza. Z gospodarczego punktu widzenia nie jest to dobra informacja, ponieważ takie drewno jest (mówiąc językiem laika) rzadsze, a więc słabsze, miękkie, mniej wytrzymałe. Np. meble z takiego surowca nie będą mocne, a opał będzie mało kaloryczny - da mniej ciepła i więcej trzeba będzie go spalić. Nieekonomicznie.

W badania i zakładanie powierzchni doświadczalnych zaangażowanych było wielu wybitnych niemieckich leśników, m.in.: właśnie Schwappach, którego następcą był Wiedemann. Pierwsze założono w 1865 roku w tzw. lasach szkolnych pod Eberswade. Działania były systematyczne i takie pozostały do dziś. Co 5 lat mierzono podstawowe cechy drzew (drzewostanu): pierścienice czyli obwód, wysokość i przyrost, stan gleby i próchnicy, roślinność dna lasu, kształt korony, rozwój korzeni w najróżniejszych warunkach, a nawet szczegóły związane z powstawaniem sęków i narastania kory (drewno z sękami jest z gospodarczego punktu widzenia mniej wartościowe i wytrzymałe. Zupełnie inaczej sprawa się ma jeśli weźmiemy pod uwagę walory estetyczne lub artystyczne, ale to zupełnie inny temat). Niezwykle ważnym osiągnięciem Schwappacha było założenie przez niego całej sieci takich powierzchni doświadczalnych. Bardzo ważna ich część znajduje się dziś na terenie Drawieńskiego Parku Narodowego.

Wieloletnie badania na tych powierzchniach prowadzone przez Schwappacha, a potem jego następców, zaowocowały cennymi informacjami na temat, jak

pielęgnować drzewostan, aby był zdrowy, a drewno cenne. Na ich podstawie opracowano tablice zasobności dla sosny - w 1908 r., dla buka - 1911 r., dla dębu - w 1920 r. i dla świerka - w 1936 r.

Po II Wojnie Światowej uzgodniono, że pomiary na powierzchniach doświadczalnych będą prowadzone wg. tej samej metodyki, jaką zastosowali niemieccy leśnicy. W ten sposób zapewniono jednolitość i ciągłość tych badań do dziś.

Powierzchnie doświadczalne w Drawieńskim Parku Narodowym założono w 1900 roku: w 51 - letnim drzewostanie dębu bezszypułkowego (wielkość powierzchni wynosiła 0,36 ha i znajdowały się na niej 652 dęby) oraz 180 - letnim drzewostanie bukowym (wielkość powierzchni wynosiła 1 ha i znajdowało się na niej 176 buków, 43 dęby i 30 grabów). Od tamtej pory co 5 lat przeprowadzano badania i odpowiednie zabiegi pielęgnacyjne drzew.

Przy ostatniej wizycie w DPN, w maju 2016 roku, naukowcy z Instytutu Badawczego Leśnictwa w Sękocinie Starym zmierzili pierścienice wszystkich ponumerowanych drzew, zmierzili również ich wysokość. Przeprowadzili także tzw. prace siedliskowe. Dane posłużą leśnikom i przyrodnikom, a co za tym idzie - nam wszystkim.

Kolejna wizyta naukowców z Instytutu przewidziana jest na 2021 r.

Data wydruku: 03.07.2024 21:42:16

Adres URL:

<http://dpn.pl/aktualnosci/284-naukowcy-w-drawienskim-parku-narodowym.html>